

на тия доктори... Нѣма ли доктори... Изгорѣхъ... Ооооо, убиха меее, изядоха душцата ми... Стойчо!...

— Какво, бате?...

— Извадиха ли куршумтъ?

Талю питаше брата си съ своя несвързанъ говоръ, клатѣше глава, като часовнично махало, и ближеше попуканитѣ си до кръвъ устни съ сѣщо така попукания и побѣлѣлъ языкъ.

Сложиха го на леглото. Нито минута покойствие. Погледътъ му е мжтенъ. Не може да търпи завивкитѣ. Ужасна мжка разяжда душата му. Рѣдѣтъ конвулсивно стискатъ прѣдметитѣ и сълзи се ронятъ отъ очитѣ му. Докторътъ французинъ дойде, разпита за него, дигна раменѣ и си отиде. Навѣрно самъ недоумѣваше какво може да се направи. А бѣше сигуренъ, че Талю ще умре. Куршумтъ подпираше малкия мозъкъ. Операция невъзможна почти. Да се троши челюстьта пакъ опасно.

Нощта бѣше ужасна. Талю бълнуваше непрѣстанно, зовейки брата си Стойча, който, капналь отъ умора, отъ десетдневни безпокойства, бѣше заспаль отъ вѣнъ — въ коридора. Младъ единъ санитаръ, работящъ въ прѣвѣрзочната, стоеше до главата на ранения и промѣняше кърпи. Замѣни го сестра къмъ полунощъ.

Сутринта, Стойчо бдѣше при него и му обясняваше, че трѣбва да си отиде за да доведе жена му, дѣтето му, и старитѣ. Талю бѣше тихъ. Стискаше ржката на Стойча и гледаше право въ очитѣ му.

— О батинка, не ще могатъ да ме заварятъ, не ще могатъ. Стой тукъ Стойчо, стой... Слушай, помни, че азъ съмъ раненъ, защото офицеритѣ отъ щаба, които сами трѣбваше да наблюдаватъ, оставиха мене да върша това.

Ново помрачение и Талю започна да прѣсбръща изцѣкленитѣ си очи и да бѣбри несвързани слова. Тжга засѣняше болницата. Лѣкари, санитары, сестри самарянки, всички минаваха край стаята, кждѣто лежеше той, спираха се до вратата, насълзяваха очи и продумваха: „Горкия, нѣма да го бжде!...“

Самарянкитѣ живо се интересуваха и настояваха прѣдъ дигащия рамѣнитѣ лѣкаръ да направи операция и го отърве отъ мжки. Найголъмо участие въ страданията на клетия Та-

лю земаше младата сестра Мичето. Тя непрѣстанно шѣташе около болния и не се раздѣляше отъ него. За прѣвъ пжтъ днесъ се виждаха сълзи на очитѣ ѣ... Нейнитѣ благи милостливи очи плачеха. Тя долавяше скрититѣ мжки на Таля, който, гледайки я въ спокойнитѣ минути на угасващия животъ, ѣ се усмихваше непрѣдѣлено и почваше да шепни имена, или пжкъ да пѣе нѣкоя дѣтска приспивателна пѣсничка.

Стойчо се рѣши да замине, като съ плачъ молѣше санитаря и самарянкитѣ да се грижатъ за брата му и да му телеграфиратъ, ако стане нѣщо... Едва сдържайки риданията си, Стойчо цѣлуна ржка на брата си.

— Прощавай, бате, прощавай!...

— Стойчо... кажи... тичай, тичай кажи на командиря... Ура!... Охъ... убиха ме убиха... Стойчо, доктора... доктора ме умори....

Талю пакъ се унесе въ бълнуване. Стойчо поклати глава, зарида, цѣлуна го по челото и отмина. Мичето събра всичкитѣ си сили, въоржжи се съ твърдостъ и седна пакъ до главата на болника. Тя промѣняше кърпитѣ отъ главата му, мокрѣше гаснѣщитѣ устни съ нѣкаква течность, а послѣ наливаше съ малка лѣжичка млѣко въ устата му. Болникътъ гълташе съ мжка и шепнѣше непрѣстанно; шепнѣше и плачеше, но сълзи не течаха отъ очитѣ му. Изворътъ на сълзитѣ бѣше сѣкашъ прѣсхналь у него.

Вечерта късно пристигнаха бащата, майката, жената и дѣтето — пеленаче на Таля. Той отъ начало не ги позна. Ламбитѣ тжжно свѣтѣха и открояваха черни сѣнки отъ дошлитѣ. Талю зашѣпна. Той искаше дѣтето. Повлече трудно ржката си по лицето му и отпустна я немошно на гждитѣ си. Гласътъ му бѣше се схваналь вече. Той не говорѣше, а шепнѣше глухо и мяскаше съ езикъ.

Скрѣбъ мжчителна, убийствена владѣше въ душата на дошлитѣ. Лицата имъ бѣха обезобразени отъ плачъ. Майката пригрѣщаше Таля и го зовѣше на име. Тя не намираше други думи за да искаже горестъта на душата си. А милото лице на неговата жена се бѣше скрило въ гънкитѣ на дѣтската завивка и тѣй изнемогваше отъ мжка. Страданияето се прѣвѣр-